

НАРОДНАМУ ТЭАТРУ — СВОЙ РЭПЕРТУАР

Два гады існавання народнага тэатру — тэрмін невялікі, і можа, хто-небудзь падумае, што рана яшчэ гаварыць пра нейкія вынікі іх працы, а тым больш — спрачаваць аб праблемах іх развіцця.

Але гаворка пра народнага тэатра сапраўды наспела і пачэлавася яна зусім не выпадкова. Гэта асабліва стала відавочна пасля азнаёмлення з праектам Праграмы партыі, у якім прадугледжана шырокае развіццё народнага ўніверсітэта, тэатральнага калектываў і іншых самадзейных культурных арганізацый, а спадчына масавай самадзейнасці з прафесіянальным мастацтвам класічнага ў аснове ўзбагачэння культурнага скарбаву народа.

Сёння ўжо можна спадзявацца, што народнага тэатра сапраўды ўзбагачыцца культурнага скарбаву. На іх сцене з'явіцца яма шэдэўраў самадзейнага драматычнага мастацтва, з іх сцен выйдзе на вялікую сцэну сотні таленавітых народных самародкаў.

Таму ўжо шпэр трэба гаварыць, думаць, спрачаваць пра тое, як пачаць народным тэатрам, каб яны сапраўды былі народнымі ў самым шырокім сэнсе гэтага слова, каб яны як магчыма блукалі ў пошукіх, а хутчэй выйшлі на шырокі і светлы шлях свайго творчасці.

На такую дарожу іх можа вывесці высокае майстэрства, якое нельга дасягнуць без змястоўнага рэпертуару.

Не хацелася б паўтараць даўно вядомую ісціну, што тэатр — гэта трыбуна, з якой пісьменнікі і акцёры выдзіраюць страўную, палыміную размову пра сваю эпоху, пра сваёе сучаснасці. У эпоху Астроўскага і Чэхава гэта трыбуна стаяла яшчэ далёка ад народнага мас, сёння яна ўзвышлася ў самай іх гушы. Народ хопіў у першую чаргу бачны на сцене сваю эпоху, сваю сучаснасць, хоча пачуць адказы на пастаўленыя пытанні, якія ставілі сённяшнія жыццё перад кожным чалавекам.

Ва ўсе эпохі сучаснасці і толькі сучаснасці жылі тэатры, а што ж гаварыць пра нашую эпоху, якая і параліла такую цудоўную з'яву, як народнага тэатру. Ужо сама назва «народнага» абавязвае тэатр жыць адным дыхам з народам. І, можа, у гэтым трэба было шукаць сваёсцівае сцэнічнае самадзейнае творчасці.

А між тым ужо на самым пачатку свайго існавання народнага тэатра сталі дэлець на філіялы сваіх цэнтральных і абласных сабраты. Яны пачалі перамаць іх рэпертуар, не ўлічваючы таго, што прафесіянальным тэатрам, акрамя сучаснага рэпертуару, можа і павінна ставіцца на сваёй сцене і класіку, і заходнюю драматургію, і пэсы з даўняга мінулага, бо яны падтрымліваюць да тэатра папярэдніх вучоў і творчасці. Прафесіянальны акцёр можа пераўвасаляцца ў любы вобраз любой эпохі, чаго нельга яшчэ патрабаваць ад акцёра народнага тэатра па той простай прычыне, што жыццё сваё ён адымае ў сцэнічнай прафесіянальнасці. Яго творчасці больш даступныя вобразы людзей, якіх ён бачыў у жыцці, якіх ён ведае і разумее.

Самадзейнаму акцёру куды лягчэй сыграць трагіцызма, чым купца, каласнага брыгадзіра, чым венецыянскага дожа, бо каб сыграць купца, трэба ведаць яго эпоху, яго псіхалогію, маральны кодэкс і яшчэ шмат чаго, што даецца многім гадамі навуцы і творчасці.

Трагіцызм ж часта іграе сам трагіцызм, і каб гэты вобраз быў пераканаўчым, акцёру, пры слабых майстэрстве, пачае ітуніцца.

А калі так, то рэпертуар тэатральнага самадзейнага, у тым ліку — і народнага тэатраў, мусіць быць у поўным сэнсе слова сучасным, пабудаваным на матэ-

рыяле жыцця, якое найбольш блізкае самадзейнаму акцёру. Гэты матэрыял будзе куды больш актыўна абуджаць інтуіцыю, творчыя фантазію акцёра, бо жыццёвыя прататыпы сцэнічных вобразаў — вакол яго. Як нягледзячы часам глядзецца самадзейнага акцёра, які іграе на сцене незнаёмым для яго ролю па кніжкі, абстрактнаму, выдатнаму ўважэнню! І горш за ўсё, калі на такую ўважэнню ствараюцца сцэнічныя вобразы класічнай драматургіі, раскрыццё якой даступна нават не кожнаму прафесіянальнаму тэатру. Горш таму, што такая ігра падае глядачу класічны твор у прымітывізм, калі ў тым самым глыбока траўміру эстэтычны густы не толькі глядачоў, а і самога тэатра.

У самадзейнага тэатра пакуль што няма яшчэ магчымасці паярэння рытываў да пастаўнага класічнага твора — вывучае эпоху, літаратуру, ілюстрацыю, ма- тэрыялы, атмасферу быту гісторыі. Ды калі б, скажам, і была такая магчымасць, то на пастаўку больш-менш прыстойнага класічнага спектакля спатрэбіцца самае малое паўгода. А нашога народу такі народны тэатр, які можа бачыць два разы ў год? Гэта ўжо будзе не тэатр, а студыя, якая толькі час ад часу будзе паказваць сваю работу на сцене.

Так янодуе наогул іспраціць сувязь з класікамі і жывымі. Тым не менш дэлець не кожны народнага тэатр ці драматычны гурток лічыць за гонар уключыць у свае рэпертуарныя планы тую ці іншую класічную пэсу, каб усё было, «як у людзях». «Ягор Булычэў і іншыя», «Васа Жалызноў», «Не ўсё катэ масленіца», «Праўда добра, а шчасце лепш» і іншыя класічныя творы так і мілягаюць у спісах пастаўленаў на самадзейнай сцене. На шматлікіх раённых і абласных аглядах класічныя спектаклі лічацца нібы прорывам на рэспубліканскі агляд, дзе ў сваю чаргу яны таксама канцэртнага, замест таго, каб чытка сказаць у дэманстрацыю, што ўзяліся яны пакуль што не за сваю справу, што нельга панібраць класіку да класікі.

Я зусім не хачу сцвярджаць, што класіку нельга ставіць на самадзейнай сцене. У асобных выпадках, калі ў калектыве ёсць прафесіянальна вопытны рэжысёр, ёсць эрудыраваныя, з вялікім сцэнічным стакам, таленавітыя выканаўцы, якія глыбока захапіліся б класічнай пэсай, відаць, можна паставіць і такі спектакль.

Але ў большасці выпадкаў класіка ставіцца на самадзейнай сцене без сур'ёзнага на тое творчага права, проста, каб даказаць, што і мы не лыкам штыты, што таму ці іншаму рэжысёру хочацца «усперці нось» прафесіянальнаму тэатру.

У кожным раённым цэнтры, у кожным каласе і саўраце ёсць бібліятэка, а ў бібліятэках — класічная літаратура, яе чытаюць, вывучаюць у школах. І нахалі лепш застацца ўважэнне аб класічных творах па кнігах, чым па аматарскіх сцэнічных «перавыданых» іх. А размаўляюць з народам за сцэнічнай трыбуны трэба пра сённяшні дзень. Таму няк нельга паглядзець з дырэктарам Народнага тэатра Дома культуры архаіскага ілюстрацыяна А. Васьціўскага, які кінуў народным тэатрам заклік: нахал жыўчы на самадзейнай сцене Шэкспіра і Астроўскага. Ставіць толькі вялікі пэсы!

Перазыхаў сваіх матчымацей ужо шмат нашкодзіла драматычнай самадзейнасці. Хапіўшыся за вялікую пэсу, рэжысёр і акцёры пачынаюць успамінаць, як яна была пастаўлена ў тым ці іншым

Кастусь ГУБАРЭВІЧ

прафесіянальна і м тэатры. А ўспомніўшы, пачынаюць механічна перамаць. У выніку — штампы. І не выпадкова ўзнікае трыгва ў мастацкага кіраўніка Ашмянскага раёнага Дома культуры тав. Сіднева, якому сур'ёзна заепакоіла такое перайманне, бо яно штурхае самадзейнасць на шлях творчага паразітызму.

Тав. Сіднеў вельмі правільна і свечасова, па-мойму, ставіць пытанне аб набліжэнні тэатральнай самадзейнасці да жыцця, бо сапраўды ў народных тэатрах пачынае вызначацца тэндэнцыя да нейкага акадэмізму. Калі, скажам, ставіць спектаклі, дык вялікія, а калі вялікія, дык каб не горш, чым у акадэмічным тэатры.

Народны тэатры сапраўды павінны вучыцца майстэрству, і правільна, калі яны будуць раўняцца на мяккі вялікі мастацтва. Але нельга забываць, што самадзейны драматычны калектыв — не тэатр, а студыя, якая толькі час ад часу будзе паказваць сваю работу на сцене.

Так янодуе наогул іспраціць сувязь з класікамі і жывымі. Тым не менш дэлець не кожны народнага тэатр ці драматычны гурток лічыць за гонар уключыць у свае рэпертуарныя планы тую ці іншую класічную пэсу, каб усё было, «як у людзях». «Ягор Булычэў і іншыя», «Васа Жалызноў», «Не ўсё катэ масленіца», «Праўда добра, а шчасце лепш» і іншыя класічныя творы так і мілягаюць у спісах пастаўленаў на самадзейнай сцене. На шматлікіх раённых і абласных аглядах класічныя спектаклі лічацца нібы прорывам на рэспубліканскі агляд, дзе ў сваю чаргу яны таксама канцэртнага, замест таго, каб чытка сказаць у дэманстрацыю, што ўзяліся яны пакуль што не за сваю справу, што нельга панібраць класіку да класікі.

Я зусім не хачу сцвярджаць, што класіку нельга ставіць на самадзейнай сцене. У асобных выпадках, калі ў калектыве ёсць прафесіянальна вопытны рэжысёр, ёсць эрудыраваныя, з вялікім сцэнічным стакам, таленавітыя выканаўцы, якія глыбока захапіліся б класічнай пэсай, відаць, можна паставіць і такі спектакль.

Але ў большасці выпадкаў класіка ставіцца на самадзейнай сцене без сур'ёзнага на тое творчага права, проста, каб даказаць, што і мы не лыкам штыты, што таму ці іншаму рэжысёру хочацца «усперці нось» прафесіянальнаму тэатру.

У кожным раённым цэнтры, у кожным каласе і саўраце ёсць бібліятэка, а ў бібліятэках — класічная літаратура, яе чытаюць, вывучаюць у школах. І нахалі лепш застацца ўважэнне аб класічных творах па кнігах, чым па аматарскіх сцэнічных «перавыданых» іх. А размаўляюць з народам за сцэнічнай трыбуны трэба пра сённяшні дзень. Таму няк нельга паглядзець з дырэктарам Народнага тэатра Дома культуры архаіскага ілюстрацыяна А. Васьціўскага, які кінуў народным тэатрам заклік: нахал жыўчы на самадзейнай сцене Шэкспіра і Астроўскага. Ставіць толькі вялікі пэсы!

Перазыхаў сваіх матчымацей ужо шмат нашкодзіла драматычнай самадзейнасці. Хапіўшыся за вялікую пэсу, рэжысёр і акцёры пачынаюць успамінаць, як яна была пастаўлена ў тым ці іншым

прафесіянальна і м тэатры. А ўспомніўшы, пачынаюць механічна перамаць. У выніку — штампы. І не выпадкова ўзнікае трыгва ў мастацкага кіраўніка Ашмянскага раёнага Дома культуры тав. Сіднева, якому сур'ёзна заепакоіла такое перайманне, бо яно штурхае самадзейнасць на шлях творчага паразітызму.

Тав. Сіднеў вельмі правільна і свечасова, па-мойму, ставіць пытанне аб набліжэнні тэатральнай самадзейнасці да жыцця, бо сапраўды ў народных тэатрах пачынае вызначацца тэндэнцыя да нейкага акадэмізму. Калі, скажам, ставіць спектаклі, дык вялікія, а калі вялікія, дык каб не горш, чым у акадэмічным тэатры.

Народны тэатры сапраўды павінны вучыцца майстэрству, і правільна, калі яны будуць раўняцца на мяккі вялікі мастацтва. Але нельга забываць, што самадзейны драматычны калектыв — не тэатр, а студыя, якая толькі час ад часу будзе паказваць сваю работу на сцене.

Так янодуе наогул іспраціць сувязь з класікамі і жывымі. Тым не менш дэлець не кожны народнага тэатр ці драматычны гурток лічыць за гонар уключыць у свае рэпертуарныя планы тую ці іншую класічную пэсу, каб усё было, «як у людзях». «Ягор Булычэў і іншыя», «Васа Жалызноў», «Не ўсё катэ масленіца», «Праўда добра, а шчасце лепш» і іншыя класічныя творы так і мілягаюць у спісах пастаўленаў на самадзейнай сцене. На шматлікіх раённых і абласных аглядах класічныя спектаклі лічацца нібы прорывам на рэспубліканскі агляд, дзе ў сваю чаргу яны таксама канцэртнага, замест таго, каб чытка сказаць у дэманстрацыю, што ўзяліся яны пакуль што не за сваю справу, што нельга панібраць класіку да класікі.

Я зусім не хачу сцвярджаць, што класіку нельга ставіць на самадзейнай сцене. У асобных выпадках, калі ў калектыве ёсць прафесіянальна вопытны рэжысёр, ёсць эрудыраваныя, з вялікім сцэнічным стакам, таленавітыя выканаўцы, якія глыбока захапіліся б класічнай пэсай, відаць, можна паставіць і такі спектакль.

Але ў большасці выпадкаў класіка ставіцца на самадзейнай сцене без сур'ёзнага на тое творчага права, проста, каб даказаць, што і мы не лыкам штыты, што таму ці іншаму рэжысёру хочацца «усперці нось» прафесіянальнаму тэатру.

У кожным раённым цэнтры, у кожным каласе і саўраце ёсць бібліятэка, а ў бібліятэках — класічная літаратура, яе чытаюць, вывучаюць у школах. І нахалі лепш застацца ўважэнне аб класічных творах па кнігах, чым па аматарскіх сцэнічных «перавыданых» іх. А размаўляюць з народам за сцэнічнай трыбуны трэба пра сённяшні дзень. Таму няк нельга паглядзець з дырэктарам Народнага тэатра Дома культуры архаіскага ілюстрацыяна А. Васьціўскага, які кінуў народным тэатрам заклік: нахал жыўчы на самадзейнай сцене Шэкспіра і Астроўскага. Ставіць толькі вялікі пэсы!

Перазыхаў сваіх матчымацей ужо шмат нашкодзіла драматычнай самадзейнасці. Хапіўшыся за вялікую пэсу, рэжысёр і акцёры пачынаюць успамінаць, як яна была пастаўлена ў тым ці іншым

прафесіянальна і м тэатры. А ўспомніўшы, пачынаюць механічна перамаць. У выніку — штампы. І не выпадкова ўзнікае трыгва ў мастацкага кіраўніка Ашмянскага раёнага Дома культуры тав. Сіднева, якому сур'ёзна заепакоіла такое перайманне, бо яно штурхае самадзейнасць на шлях творчага паразітызму.

Тав. Сіднеў вельмі правільна і свечасова, па-мойму, ставіць пытанне аб набліжэнні тэатральнай самадзейнасці да жыцця, бо сапраўды ў народных тэатрах пачынае вызначацца тэндэнцыя да нейкага акадэмізму. Калі, скажам, ставіць спектаклі, дык вялікія, а калі вялікія, дык каб не горш, чым у акадэмічным тэатры.

Народны тэатры сапраўды павінны вучыцца майстэрству, і правільна, калі яны будуць раўняцца на мяккі вялікі мастацтва. Але нельга забываць, што самадзейны драматычны калектыв — не тэатр, а студыя, якая толькі час ад часу будзе паказваць сваю работу на сцене.

Так янодуе наогул іспраціць сувязь з класікамі і жывымі. Тым не менш дэлець не кожны народнага тэатр ці драматычны гурток лічыць за гонар уключыць у свае рэпертуарныя планы тую ці іншую класічную пэсу, каб усё было, «як у людзях». «Ягор Булычэў і іншыя», «Васа Жалызноў», «Не ўсё катэ масленіца», «Праўда добра, а шчасце лепш» і іншыя класічныя творы так і мілягаюць у спісах пастаўленаў на самадзейнай сцене. На шматлікіх раённых і абласных аглядах класічныя спектаклі лічацца нібы прорывам на рэспубліканскі агляд, дзе ў сваю чаргу яны таксама канцэртнага, замест таго, каб чытка сказаць у дэманстрацыю, што ўзяліся яны пакуль што не за сваю справу, што нельга панібраць класіку да класікі.

Я зусім не хачу сцвярджаць, што класіку нельга ставіць на самадзейнай сцене. У асобных выпадках, калі ў калектыве ёсць прафесіянальна вопытны рэжысёр, ёсць эрудыраваныя, з вялікім сцэнічным стакам, таленавітыя выканаўцы, якія глыбока захапіліся б класічнай пэсай, відаць, можна паставіць і такі спектакль.

Але ў большасці выпадкаў класіка ставіцца на самадзейнай сцене без сур'ёзнага на тое творчага права, проста, каб даказаць, што і мы не лыкам штыты, што таму ці іншаму рэжысёру хочацца «усперці нось» прафесіянальнаму тэатру.

У кожным раённым цэнтры, у кожным каласе і саўраце ёсць бібліятэка, а ў бібліятэках — класічная літаратура, яе чытаюць, вывучаюць у школах. І нахалі лепш застацца ўважэнне аб класічных творах па кнігах, чым па аматарскіх сцэнічных «перавыданых» іх. А размаўляюць з народам за сцэнічнай трыбуны трэба пра сённяшні дзень. Таму няк нельга паглядзець з дырэктарам Народнага тэатра Дома культуры архаіскага ілюстрацыяна А. Васьціўскага, які кінуў народным тэатрам заклік: нахал жыўчы на самадзейнай сцене Шэкспіра і Астроўскага. Ставіць толькі вялікі пэсы!

Перазыхаў сваіх матчымацей ужо шмат нашкодзіла драматычнай самадзейнасці. Хапіўшыся за вялікую пэсу, рэжысёр і акцёры пачынаюць успамінаць, як яна была пастаўлена ў тым ці іншым

прафесіянальна і м тэатры. А ўспомніўшы, пачынаюць механічна перамаць. У выніку — штампы. І не выпадкова ўзнікае трыгва ў мастацкага кіраўніка Ашмянскага раёнага Дома культуры тав. Сіднева, якому сур'ёзна заепакоіла такое перайманне, бо яно штурхае самадзейнасць на шлях творчага паразітызму.

Тав. Сіднеў вельмі правільна і свечасова, па-мойму, ставіць пытанне аб набліжэнні тэатральнай самадзейнасці да жыцця, бо сапраўды ў народных тэатрах пачынае вызначацца тэндэнцыя да нейкага акадэмізму. Калі, скажам, ставіць спектаклі, дык вялікія, а калі вялікія, дык каб не горш, чым у акадэмічным тэатры.

Народны тэатры сапраўды павінны вучыцца майстэрству, і правільна, калі яны будуць раўняцца на мяккі вялікі мастацтва. Але нельга забываць, што самадзейны драматычны калектыв — не тэатр, а студыя, якая толькі час ад часу будзе паказваць сваю работу на сцене.

Так янодуе наогул іспраціць сувязь з класікамі і жывымі. Тым не менш дэлець не кожны народнага тэатр ці драматычны гурток лічыць за гонар уключыць у свае рэпертуарныя планы тую ці іншую класічную пэсу, каб усё было, «як у людзях». «Ягор Булычэў і іншыя», «Васа Жалызноў», «Не ўсё катэ масленіца», «Праўда добра, а шчасце лепш» і іншыя класічныя творы так і мілягаюць у спісах пастаўленаў на самадзейнай сцене. На шматлікіх раённых і абласных аглядах класічныя спектаклі лічацца нібы прорывам на рэспубліканскі агляд, дзе ў сваю чаргу яны таксама канцэртнага, замест таго, каб чытка сказаць у дэманстрацыю, што ўзяліся яны пакуль што не за сваю справу, што нельга панібраць класіку да класікі.

Я зусім не хачу сцвярджаць, што класіку нельга ставіць на самадзейнай сцене. У асобных выпадках, калі ў калектыве ёсць прафесіянальна вопытны рэжысёр, ёсць эрудыраваныя, з вялікім сцэнічным стакам, таленавітыя выканаўцы, якія глыбока захапіліся б класічнай пэсай, відаць, можна паставіць і такі спектакль.

Але ў большасці выпадкаў класіка ставіцца на самадзейнай сцене без сур'ёзнага на тое творчага права, проста, каб даказаць, што і мы не лыкам штыты, што таму ці іншаму рэжысёру хочацца «усперці нось» прафесіянальнаму тэатру.

У кожным раённым цэнтры, у кожным каласе і саўраце ёсць бібліятэка, а ў бібліятэках — класічная літаратура, яе чытаюць, вывучаюць у школах. І нахалі лепш застацца ўважэнне аб класічных творах па кнігах, чым па аматарскіх сцэнічных «перавыданых» іх. А размаўляюць з народам за сцэнічнай трыбуны трэба пра сённяшні дзень. Таму няк нельга паглядзець з дырэктарам Народнага тэатра Дома культуры архаіскага ілюстрацыяна А. Васьціўскага, які кінуў народным тэатрам заклік: нахал жыўчы на самадзейнай сцене Шэкспіра і Астроўскага. Ставіць толькі вялікі пэсы!

Перазыхаў сваіх матчымацей ужо шмат нашкодзіла драматычнай самадзейнасці. Хапіўшыся за вялікую пэсу, рэжысёр і акцёры пачынаюць успамінаць, як яна была пастаўлена ў тым ці іншым

ля. Гэта размаўляе і жыва, якія рэдка выступаюць перад глядачамі, і гледачоў, якія маюць магчымасць толькі два-тры разы за год паглядзець свой тэатр.

Наогул наспела ўжо неабходнасць накіраваць на рэпертуарнай сцэніцы ў народных тэатрах, калі там ставіцца, што каму ўдзецца. Зацвярджае ж Міністэрства культуры рэпертуарныя планы рэспубліканскіх і абласных тэатраў, чаму ж не можа быць нейкіх планаў пачатак і ў рэпертуары народнага тэатра? Чаму б таму ж міністэрству сумесна з Рэспубліканскім Домам народнага тэатра не пачаць і рэпертуарныя планы, улічваючы асаблівае кожнага калектыва? Тэлы б, відаць, узнікла вельмі важная задача стварэння сцэнічных варыянтаў пэс спецыяльна для народнага тэатра. Чаму над некаторымі пэсамі гэтыя тэатры працуюць па тры-чатыры, а то і болей месяцаў? Таму, што гэтыя пэсы маюць вялікую колькасць карцін, эпізодаў, разлічаны на складаную сцэнічную тэхніку, якая недаступная самадзейнай сцене. Часу траціцца шмат, а вынік часта бывае роўны нулю. Абсалютна не правільна гаворыць у сваім артыкуле менавіта Матвееўскага абласнога Дома народнага тэатра А. Голыш, што перамена карцін ці эпізодаў у самадзейным спектаклі займае іншы раз 10-12 мінут, а ў выніку гледацтва цэлыяе ўражанне ад спектакля.

Для народнага тэатраў неабходны пэсы з мінімальнай колькасцю карцін, эпізодаў, з простымі дэкарацыямі. Робяць жа прафесіянальныя тэатры выніжныя варыянты сваіх спектакляў. Можна было б і, відаць, трэба рабіць па найбольш складаных пэсах сцэнічных варыянтаў для народнага тэатраў, зацвярдзіўшы для гэтай справы драматургаў, тэатральных рэжысёраў і мастакоў.

У гэтай сувязі паўстае яшчэ адно пытанне: як забяспечваць народнага тэатра пэсамі. Звычайна тэатры самі іх шукаюць. Але не кожны з іх мае магчымасць сабраць, а тым больш набываць усё новае пэсы. Відаць, трэба мець нейкі адзін цэнтр, які б займаў гэтай справай і рэкамэндаваў бы творцы сваёй, і ў першую чаргу — беларускай драматургіі, якая, дарчы, слаба прапанаваўша ў тэатральнай самадзейнасці. Вызваж часам нават кур'ёзы. Беларускія тэатральныя таварыствы ўжо прыслалі ў Багушэўскаму народнаму тэатру пэсыку беларускіх пэс. У пераказе з беларускай мовы. Там і па сённяшні дзень не могуць знайсці, чаму народнага тэатраў Беларусі мусіць ставіць пэсы ў пераказе з беларускай мовы. Здавалася б, трэба было рабіць назваў: ставіць на беларускай мове не толькі беларускіх пэсы.

Пытанні рэпертуару найбольш важныя і неадкладныя ў жыцці тэатральнага самадзейнага і працінаць іх трэба таксама неадкладна.

ЛЕКЦЫЯ-КАНЦЭРТ

Для ўдзельнікаў навукова-культурнай і актыву Мадэльскага раёна Мінска, гарадскага нотна-музычнага бібліятэка наладзіла музычную лекцыю-канцэрт «Нам песня жыць і будзеца дапамагае».

Аб творчасці выдатных саўвочых кампазітараў-песеннікаў расказаў кансультант бібліятэкі М. Жукавіч.

Удзельнікі канферэнцыі цёпла сустрэлі артыстаў В. Чарнебаева, Э. Зігера, В. Прышчупанкі, Ю. Матраева, І. Вішнеўскага, Г. Старлін, якія выканалі папулярныя песні І. Дунаевскага, В. Мураделі, Э. Калмановскага, Л. Лядова, А. Фельдмана, А. Астроўскага, Н. Ілютовіч і некалькі твораў Ул. Алоўнікава і Ю. Самойла.

Удзельнікі канферэнцыі цёпла сустрэлі артыстаў В. Чарнебаева, Э. Зігера, В. Прышчупанкі, Ю. Матраева, І. Вішнеўскага, Г. Старлін, якія выканалі папулярныя песні І. Дунаевскага, В. Мураделі, Э. Калмановскага, Л. Лядова, А. Фельдмана, А. Астроўскага, Н. Ілютовіч і некалькі твораў Ул. Алоўнікава і Ю. Самойла.

Удзельнікі канферэнцыі цёпла сустрэлі артыстаў В. Чарнебаева, Э. Зігера, В. Прышчупанкі, Ю. Матраева, І. Вішнеўскага, Г. Старлін, якія выканалі папулярныя песні І. Дунаевскага, В. Мураделі, Э. Калмановскага, Л. Лядова, А. Фельдмана, А. Астроўскага, Н. Ілютовіч і некалькі твораў Ул. Алоўнікава і Ю. Самойла.

Удзельнікі канферэнцыі цёпла сустрэлі артыстаў В. Чарнебаева, Э. Зігера, В. Прышчупанкі, Ю. Матраева, І. Вішнеўскага, Г. Старлін, якія выканалі папулярныя песні І. Дунаевскага, В. Мураделі, Э. Калмановскага, Л. Лядова, А. Фельдмана, А. Астроўскага, Н. Ілютовіч і некалькі твораў Ул. Алоўнікава і Ю. Самойла.

Удзельнікі канферэнцыі цёпла сустрэлі артыстаў В. Чарнебаева, Э. Зігера, В. Прышчупанкі, Ю. Матраева, І. Вішнеўскага, Г. Старлін, якія выканалі папулярныя песні І. Дунаевскага, В. Мураделі, Э. Калмановскага, Л. Лядова, А. Фельдмана, А. Астроўскага, Н. Ілютовіч і некалькі твораў Ул. Алоўнікава і Ю. Самойла.

Удзельнікі канферэнцыі цёпла сустрэлі артыстаў В. Чарнебаева, Э. Зігера, В. Прышчупанкі, Ю. Матраева, І. Вішнеўскага, Г. Старлін, якія выканалі папулярныя песні І. Дунаевскага, В. Мураделі, Э. Калмановскага, Л. Лядова, А. Фельдмана, А. Астроўскага, Н. Ілютовіч і некалькі твораў Ул. Алоўнікава і Ю. Самойла.

Удзельнікі канферэнцыі цёпла сустрэлі артыстаў В. Чарнебаева, Э. Зігера, В. Прышчупанкі, Ю. Матраева, І. Вішнеўскага, Г. Старлін, якія выканалі папулярныя песні І. Дунаевскага, В. Мураделі, Э. Калмановскага, Л. Лядова, А. Фельдмана, А. Астроўскага, Н. Ілютовіч і некалькі твораў Ул. Алоўнікава і Ю. Самойла.

Удзельнікі канферэнцыі цёпла сустрэлі артыстаў В. Чарнебаева, Э. Зігера, В. Прышчупанкі, Ю.

ЖЫЦЦЮ НА СУСТРАЧ

(Заканчана. Пачатак на 2 і 3 стар.)

Анатоль ужо так прывык да мя, што жыццё без прашы і не ўяўляў. А тут яшчэ дзе заўважыў, што з чужой чалавечай Ігнат Мартынавіч Віта-леў, старым большавіком, кадравым рабочым завода.

Тых, хто вылучыўся на мантажы абсталявання, перавагу ў новы рамонтны цэх, пачынальнікам якога быў Віталеў, Ігнат Мартынавіч меў даўнюю звязку: ведаў усе пра людзей, з якімі працаваў. З навічкамі ён доўга гутарыў, высвятляў, які характар у кожнага з іх, што умеюць рабіць, як глядзіць на жыццё.

Анатоль не ўмеў асабліва прыгожа расказваць пра себе. Больш расказваў пра тых людзей, з якімі сустракаўся і да якіх стараўся быць падобны. Мабыць, гэта і спадарожніца старога Віталеў.

Усё часцей і частей Ігнат Мартынавіч вёў размовы з Анатолем, расказваў яму пра партыю, пра не барачыся за палубу сацыялізма. Расказваў проста і ясна, як пра сваё жыццё. І дзіўна, перад Анатолем паўстаўшая кінуць жыццё партыі, яе справы і чужыя планы.

Часта Віталеў пачынаў фантазіраваць пра тэхніку будучага, пра новыя гарады, пра людзей, якія будуць у іх жыць. Пасля такіх гутарак Анатоль ішоў у бібліятэку, браў кнігі, вывучаў новую тэхніку, узабагацаў сябе ведамі. І вядома, працаваў сумленна. З размоў з Віталевым ён вярнуў: будаванне камунізму без свядомых адносін да працы немагчыма. І Анатоль не дае сабе падлігі. Невядомага спазнення, ніводнай хвілінкі простаго, ніводнай неахайнасці ў працы. Быць такім, як лепшыя камуністы. Вывучаў у іх жыццё і працаваў.

Анатолі даўно хацелася далучыцца да камуністаў, але было бозна: скажучы, пачакай яшчэ, заната малады.

Між тым, у партыйным бюро ўжо гаварылі пра маладога слесаря.

— Як ты глядзіш на Анкімоўскага? — пытаўся ў Віталева сакратар партбюро.

— Добрым будзе большавіком. Тацяна Давыдаўна, — адказаў Віталеў. — Не крэкучым з білетам у дзіўны, а сапраўдным будаўніком камунізму. У людзей ён ужо камуніст.

— Трэба яму дапамагчы, Ігнат Мартынавіч. — Не турбуйся. Тацяна Давыдаўна, сапраўдны чалавек да нас прыйдзе. Добрая змена нам будзе.

І вось заводскія камуністы сядзяць на лавках. Пасля іх, стрыманыя, з вядомымі таварамі. А ён, Анатоль, зусім малады, вывучыўшы, чыста так ма-ла зрабіў для свайго радзіны. І яму прыходзіла Ігнат Мартынавіч. Трыццаць пар вакаў скрываўся на яго. Камуністы ўважліва слухалі Анатоль, не пера-рываючы яго. Потым адліз да другім пады-маюцца са сваіх месц, шчыра, па-свободна гавора-чы аб ім, расказваючы пра тых абавязкі, якія ўскладаюцца на маладога камуніста.

Анатоль не прасіўся ніводнага слова. «Ніколі не падымаў ас, таварышы», — думае ён і, нібы кляту, паўтарае гэтыя словы не адзін раз. Стар-шыня сходу прыстае падняць рукі тых, хто зго-дны прыняць кандыдатам у члены партыі Анкі-моўскага Анатоль Александравіч. Усе тры-ццаць камуністаў паднялі рукі. Анатоль шчыра-ва дзякуе сваім старэйшым таварышам. «Усё мае жыццё, мае сілы і розум будуць аддадзены спра-ве камуністычнай партыі», — гаворыць Анатоль. Я ганаруся, што стаў членам вярхоўнай партыі, якая першая ў свеце пачала будаўніцтва камунізму. Клянусь, што да апошняга свайго дыхання буду- перна служыць справе камунізму».

ПАДЫХОДЗІЛІ ГАДЫ СЛУЖБЫ ў Савец-кай Арміі. Увоценьні паліцэістая года та-варышы, сябры па рабоце правозілі Ан-толь на вайсковую службу ў Ленінград. Наказа-лі быць і там прыкладам для іншых. І Анатоль апрадуў іх спадзяванні. На роўны завод ён вяр-нуўся з падзякай ад камандвання і імяным га-дзінікам, які за доблесную службу ўручыў яму камандуючы арміі.

На заводзе адбыліся вялікія змены. Замест стар-шых, пачалі выпускаць новыя станкі: плоска-шлі-фававыя і бешэптрочныя-шліфававыя. Па-явіліся новыя цэхі рамонтны машыны для сля: Сюды і быў накіраваны камуніст Анкімоўскі.

Пра працу праймаў год. Аднаго разу Анатоль вышкілі ў партбюро Сакратар Аляксандр паві-таў, сказаў, што размова будзе сур'ёзнай. Ана-толь сеў. Аляксандр пачаў расказваць пра новыя планы завода.

— Старыя станкі, — казаў сакратар, — дажыва-юць апошнія дні. Партыя ўзяла курс на аўтама-тызацыю вытворчасці. Што гэта такое, яшчэ не ве-даеце. Аўтаматыка — тэхніка камунізму. Зна-чыць, камунізм не за гарамі. Завод арганізоў-вае новы цэх спецыялізаваных станкоў. Тут пра-цуюць людзі вопытныя, тэхнічны пісьменныя, працавітыя. Партбюро рэкамендуе каб на рабо-ту ў гэты цэх.

Анатоль задумаўся. Дасюль ён рамантаваў звы-чайныя станкі. А тут трэба будзе збіраць аўтама-ты і паўаўтаматы, якіх ён ніколі не бачыў ў ачы. Не хацелася кідаць і сваіх старых сяброў, што за-ставаўся ў рамонтным цэху. Але калі для партыі ён больш патрэбны ў новым цэху, дык няма чаго думаць.

— Добра, я згодзен, — адказаў ён сакратару.

І ўсё ж хваляваўся. Дома не сядзеўся. Ана-толь вышў на вуліцу. Ішоў, нічога не заўва-жаўшы. Спыніўся на крутым беразе Дзвіны. На-права бачыўся мост. Яркія святлы пражэктары, святло ад іх драбніцца ў ваязе. Нездзе гула му-зыка. Анатоль усе думаў пра сваёй новай рабо-ты. Ці не пашпеліва згадзіўся ён на прапаву сакратара?

І тут зусім нечаканна ён сустраўся з Ігнатем Мартынавічам. Той па даўняй звязцы прагаву-раўся на беразе Дзвіны. Слова за слова і Анатоль раскаваў старошаму таварышу пра свае сум-ненні. Віталеў паглядзеў развэнку бародку. Пазаў ён адказаў:

— Камуністы. Толькі, такія людзі, што не хо-дзяць па пратэптаных сцежках. Пасля рэвалю-цыі мы многое не ўмелі. А маладога дзяржавы-партыі былі і дыпламаты, і вучоныя, і эканамі-сты, і гаспадарнікі. Чацхэ дапамогі не было ад-куль. Усё і станаўлілася такія, як ты, малады, але няўмысленыя людзі за штурвалі і кіравалі, бо інакш не перамаглі б мы шматлікіх ворагаў. І дзяр-жа, Толь, мы не можам чакаць, пакуль будзе-ць дырхтаныя казры вопытных рабочых-збор-шчыкаў. Трэба смелай брацца за новае дзяр-жа. Бацша тут няма чаго. Да тых паслуж кнігі, спецыяльныя курсы. Вось так, Толь...

І пачалася настойліва, упартая вучоба. Днём работа на заводзе, увечары курсы, а пасля чыта-ць спецыяльныя кнігі. І чым больш паглыбляўся Анатоль у кнігі, тым больш аскава ўважліва па-рад ім будучыні — камунізму. На ўсім заводзе і фабрыках працуюць паўаўтаматы, аўтаматы, а-ля аўтаматычныя лініі. Націскі кнопкі, і машы-ны збіраюць патрэбную дэталі, патрэбны станок. Гэта захавала і нацяжана. І хоць дэвалізірав-ную тэхніку рабіць яшчэ старым спосабам, але-то, што выходзіла з рук чалавечых, ужо нагала-ла тую фантастычную тэхніку, якая неўзабаве прыйдзе на змену старою.

Спачатку збіраў простыя станкі для шліфав-кі напільнікаў, для шліфав-кі палцаў камбайна, што-то прыводзіў у работу бавоўны, паўаўтаматы па-ра-баў частак швейных машынаў. Пазней пачалі ра-біць больш складаныя станкі для шліфав-кі цылін-дрычных паверхняў. Гэта быў «башка» тых па-ўаўтаматаў і аўтаматаў, над якімі працуе слесар Анкімоўскі цех.

Першы такі ўзорны станок быў даручана збі-раць Анкімоўскаму. Спаканна, упэўнена ўваб-іў ён за чаркіжы. Вучоба на курсах, кнігі дапама-гі ўсё хутка зразумелі прычыны дзеяння станка, на-мешчы найбольш рацыянальны спосаб зборкі.

За працай неўзабаве праймаў дзень. Іншы раз Анатоль так захапляўся справай, што не чуў, як заводскі гудок абвешваў канец работы. Толь-кі тады, як зусім змяніла, ён ішоў дадому. Але і там Анатоль працаваў. Чытаў літаратуру, вучыў-ся разумець складаную тэхніку. Нарэшце, ста-ноў быў сабраны, правераны, запавядаў і ад-праўлены на Міжнародную выставку. Там ён ат-рымаў другую прэмію. А неўзабаве з Выстаўкі дасягненні народнай гаспадаркі СССР Анатоль Анкімоўскаму прыслалі бронзавы медаль і каш-тоўны падарунак.

Не ўсё і не заўсёды ішло гладка. Станкі ўдо-каналіваліся, прапаноўваліся новыя схемы, но-выя канструкцыі. Праекціроўшчыкі не заўсёды-матлі ўсё ўлічылі, усё ўзважылі. І таму многое за-лежала ад слесар-зборшчыка. Зборшчык — не проста тэхнічны выканаўца адмысловых аўта-матэрыялаў. Ён творца і актыўны ўдзельнік на-раджэння аўтаматаў. Вядома, пры той умове, калі ён сапраўдны, савецкі чалавек. Тады ў час зборкі ён уносіць свае прапановы, змены ў чар-

пачы, пакуль, нарэшце, не дамагаецца безако-рнай работы станка.

Некш Анатоль збіраў станок для шліфав-кі цыліндрычных валаў. Гэта быў першы ўзор тако-га станка. Выпрабавалі асобныя вузлы, мадэ-равалі на станіну. Усё ішло як след. І раптам штосці аталася з сістэмай гідраўлікі. Зліў масла не забяспечваў нармальную работу станка. Кан-чаўся рабочы дзень. Цэх апусцеў, толькі ля стэ-ла, дзе працуе Анкімоўскі, па-ранейшаму кіпела работа. Сюды прыйшоў слесар Анатоль Сіманаў, які павінен быў збіраць гэты ж станок, і канст-руктар Уладзімір Мельнік. Праваўралі чаркіжы, збіралі і разбіралі гідраўлічную сістэму. Што за-рабас? Чаму не забяспечваеца зліў масла? Хто вінаваты? Канструктары ці зборшчыкі? На-халу робяцца замеры, вылічэнні. А час бжыжы-непрыкметна. І, нарэшце, памылка знойдзена. Кан-структуры дрэны разлілілі сячынне трубаў. Тэрмі-нова робяцца новыя трубаў, маніруюцца, Анкі-моўскі лачынае выпрабаванне станок, і працуе ён цяпер безакорана.

Азірнулі. На двары цёмна. Не чуваць гулу за-вода. Шчыня. Глянулі на гадзіннік і адзілілі: — яўжо працаваў да трох гадзін ночы? Ачу-валі стомленасць, але былі ўзрушаны і радас-ныя.

Імкненне да творчасці — адна з адметных рыс Анатоль. У новым станку, які Анатоль збіраў па-пер, масліна па чарпжы была зроблена за ма-хавіком. Калі б Анатоль па-казанаму паставіўся да сваіх абавязкаў, так і застаўся б яна на вы-значных месцы. Але Анкімоўскі не з тых, дзя-ка чарпжы догма.

Неўзабаве ён паклікаў тэхнолага, прадстаўіла практычнай арганізацыі:

— Лічу неабходным маслінавод перанесці-сь вось сюды. Інакш, бачыце, што атрымаецца. Каб змазаць станок, трэба лезці за махавік. Гэта і няўзручна і небяспечна.

Тэхнолаг ўважліў прапанову слесаря, у чар-жы ўнеслі адпаведныя змены. Такіх заўваг Анкі-моўскі зрабіла нямаля.

Гэта вай абавязак заўважаць усе недахо-пы? — пытаўся ў Анатоль.

Прыкладваючы шліфавальны камень, ён адка-заў:

— Гледзячы, што разумеш, павінаў бы абавяз-на. Фармальна — мая справа збіраць станок згодна чарпжы. Але ж хіба прайдзе міма, калі бачыш, што можна зрабіць лепш.

— Вы што небудзь атрымаеце за гэта? Анкімоўскі крхну збянтэжаны майм недарэ-чым пытаннем.

— Проста станок будзе лепшым і людзі, якія на-ім будуць працаваць, скажучы: добры станок зра-біў беларускі.

ДЗЕНЬ ЗА ДНЕМ набліжаецца мы да ка-мунізму. Яго яркія агні, нібы тыя пракжэ-тары, асвятляюць нам шлях. «Вось яна бу-дучыня», — гаворым мы, чытаючы праект новай Праграмы партыі. І мы верым, што прайдзе яшчэ дзесяць, дзясяці год, і камунізм увойдзе ў ко-жны наш дом. Увойдзе не тым прывыдым, што-блук-аў на Еўропе сто год назад, а адувавацца, ба-ча, у выглядзе магучай тэхнікі, эканомікі і куль-туры.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў, аддзянка, сум-ленных і шчырых людзей, як Анатоль Анкімоўскі.

І тым хутчэй прыйдзе да нас камунізм, чым-больш будзе вольна чыслаў